

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Τῆς ἀδελφῆς Μαρίας Λουίζας πρὸς τὸν λοχαγὸν Βεμπέρ (18ου Σύνταγμα)

Τὸ γράμμα αὐτὸ πού σὰς γράφω ἀπὸ τὸ κελὶ τῆς μοναχῆς, δπου εἰσῆλθα, σήμερα, πὸς θὰ σὰς φανῇ φίλε μου;

Πρὸ ἑνὸς χρόνου, πού ζῶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμῳ, ἔχασα τὰ ἴχνη σας. Δὲν ξέρω πὸν εἶσθε... Ἐκλεισα τὰ αὐτιά μου σ' ἄλους τοὺς ἑξωτερικοὺς θορυβοὺς. Ἐῆσα χωρὶς νὰ λάβω εἰδήσεις τῶν γονέων μου, τῶν ἀδελφῶν μου καὶ δικῆς σας, ἀγαπητῆ μου Ἐκτωρ, πού τόσο πολὺ ἀγάπητα. Τώρα εἰμαι μοναχῆ. Εἶνε ἀργά... Πρὶν σὰς ἀποχαρῆσῶ, ἀντὶ τῆς δύναμι νὰ σὰς γράψω, ὅπως ἔχω καθήκον. Νὰ σὰς γράψω λίγα λόγια καὶ νὰ σὰς δώσω μία ἐξήγησι. Δὲν γνωρίζω τὴν διευθύνσι σας καὶ γράφω ἄλλως τὸν ἀρ θηὸ τοῦ συντάγματος σας. Ἄν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ λῶρετε τὸ γράμμα μου...

Σὰς ἀγάπησα πολὺ, Ἐκτωρ. Σὰς ἀγάπησα τρελλά, περισσότερο ἀπὸ ὅτι φαντάζεσθε... Σὰς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού σὰς εἶδα. Θυμᾶσθε τὴν εὐτυχιμένη ἐποχῆ, πού εἴμαστε ζωηροὶ καὶ παίζαμε μαζὶ στὸ σπῆν τῶν γονέων μου ἢ τὸ δικὸ σας σπίτι;

Ἐλεγον γελώντας για μάς: — Ἀργότερα θὰ γίνουεν ἕνα ὄμορφο ζευγαράκι! Ἄοιπτον, αὐτὲς τῆς λέξεις πού δὲν προσέχατε, σεις, ἐγὼ τῆς ἀκούγα με θρησκευτικὴ συγκίνησι. Εἰσχωροῦσαν βαθεῖα στὸ νοῦ μου καὶ σὴν ψυχῆ μου. Ἀπὸ τότε ἐγίνεταν τὸ εἶδωλον τῆς ζωῆς μου, ὁ σκοπὸς τῆς... Ἄν δὲν ἀντελήφθητε ἀπὸ τότε τὴν ταραχὴ καὶ τὴ χαρὰ μου, δταν εἴμουνα κοντὰ σας, θὰ πῆ πὸς δὲν με κινεῖσατε.

Μεγαλοῦσαμε μαζὶ. Τώρα τὰ παιχνίδια μας γίνοντουσαν χωριστά. Σὰς ἐβίβαν στὸ σχολεῖο καὶ μένα στὸ μοναστήρι.

Ὅταν χωρισθίκαμε, ὁμολογήσατε, Ἐκτωρ, ὅτι με ἐσχάσατε ἐντελῶς. Ἐγὼ δὲν σκεπτόμουνα παρὰ ἐσᾶς. Ὅλα μου ἔδιναν τὴν εὐχαρίαν νὰ σὰς ὄνειρεύωμαι καὶ νοσταλγοῦσα τὴν παλιὰ μας ζωῆ.

Ὅταν καμμιὰ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς μου ἔφευγε παντρεμένη ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔλεγα μέσα μου: — Μιὰ μέρα θὰ φύγω κα' ἐγὼ με τὸν Ἐκτωρ, τὸν ἄντρα μου! Κάθε φορὰ πού ἀκούγα νὰ τραγουδοῦν ἢ νὰ προσφέρου τὴν λέξι «ἀγάπη» ἔτρεμα ἀπὸ χρεφὴ συγκίνησι... Γιατὶ ἡ ἀγάπη για μένα δὲν εἶχε παρὰ μιὰ μορφή, ἕνα πρόσωπο: τὸ δικὸ σας!

Πόσες φορὲς ἔκαμα στὸ Θεὸ αὐτὴ τὴν παράκλησι: — Θεέ μου, θέλω νὰ πάρω ἄνδρα αὐτὸν πού ἀγαπῶ! Τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ περάσω ὅλη τὴ ζωῆ μου κοντὰ σας, μαζὶ σας, ὅλη τὴ ζωῆ!

Ἐπέρασαν ὅμως τὰ χρόνια καὶ βλεπόμασε σπανίως. Ἔσιες πάντα κομποῦς καὶ χαριτωμένους με τὴν μπλε στολῆ τοῦ εὐέλπιδος. Ἐγὼ, ἀδέξια καὶ ντροπαλῆ με τὴ στολῆ τοῦ μοναστηριοῦ. Ἐννοιοῦθα ντροπῆ γιατί δὲν εἴμου ἀρκετὰ ὠραία, ἀρκετὰ χαριτωμένη για νὰ σὰς ἀρέσω.

Ὅταν πέρασε ὁ πρώτος χρόνος πού ἐμπήκατε στὴ Στρατιωτικὴ Σχολῆ, με ἐτρόβησαν ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ ἔκαμα τὴν ἐμφάνισι μου στὴν πόλιν.

Τώρα πού δὲν εἰμαι πειὰ τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία πτωχὴ καλόγηρα, χωρὶς κομπόχη καὶ φιλαρέσκεια γυναίκα, μπορὼ νὰ ἀναπολήσω ἐκείνη τὴν βραδειὰ! Ἢ εἰσοδὸς μου τὸν κόσμῳ ἦταν θρίαμβος καὶ μία ἀφάνταστος ἐπιτυχία. Ἢ γυναίκες με παρατηροῦσαν με θαυμασμὸ καὶ φθῶν συγχρόνως... Τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν ἐλαμπαν δταν με ἀντίκρυζαν! Εἰμουνα ὑπερήφανη καὶ εὐτυχιστὴ για ὅλες αὐτὲς τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ θαυμασμοῦ, γιατί σκεπτόμου: «Ὅταν ὁ Ἐκτωρ με ξαναθεῖ θὰ με εὐρῶ ὠραία! Ἢ θὰ μ' ἀγαπήσῃ, ἐπέραςε ὁ χειμῶνας καὶ ἴθε ἡ ἀνοιξί. Σὰς συνήνησα στὴν ἐσοχῆ μας, δταν ἴθατε στὸ σπῆν μας.

Ἄχ ἀγαπημένε μου! Εἶχα τὴν ἀδυναμία νὰ ἐγκαταλείω τὸν κόσμῳ νὰ παρατηθῶ ἀπὸ τὴν εὐτυχία νὰ γίνω γυναίκα σας, μῆτερα τῶν παιδιῶν σας. Δὲν μου ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴν δύναμι νὰ σὰς τὰ πὸ ὅνα τίς ἡμέρες ἔκεινες.

Ξαναβλέπω τὴ στιγμῆ, πού σὰς εὐρῆκα στὸ σαλόνι με τὸν πατέρα μου. Ἐτρεμα ὁ ὄκληρον. Μιλοῦσατε με ζωηρότητα, σκοτισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸ ταξεῖδι. Ἄναυχοι τὴν ἐκπληξί σας ὅτι νὰ νὰ εἶδατε, τὴν συγκίνησι τῆς φωνῆς σας, τὸ βλέμμα σας πού μου ἔλεγε: «Εἶσαι ὠραία! Ἢπ' τέλους!»

Θυμοῦμαι τῆς ὄμορφης μέρες πού περάσαμε τότε. Τὰ μάτια μας συναπαντῶνταν με ἀπειρη τρυφερότητα. Ἐπειτα ἴθταν τὰ πρώτα ψευδίσματα τῶν ἐκμυστηρεύσεων, οἱ λέξεις πού τελειῶναν μ' ἕνα φίλι, τὰ χεῖρα τὰ ἐνομινα, ἡ θεία συγκίνησι τῆς πρώτης ἀγάπης. Ἄχ! σὰς ἀγαποῦσα πολὺ. Με τῆς ἀθώες αὐτῆς τρυφερότητες περνοῦσαν ἡ ὥρες μας... Ἐρχόταν τὸ βράδν.

Θὰ εἶδινα τὴ ζωῆ μου για τὴν εὐτυχία σας. Εἶσατε τόσο νέος,

χωρὶς πείρα τῆς ζωῆς, — ἐγὼ τόσο ἀθῶα, τόσο εὐπιστῆ... νικημένη. Ἀστυχῶς συνέβη ἐκεῖνο πού δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῆ. Ποιὸς ἦταν ὁ ἐνοχος; Μιὰ νύκτα τοῦ Αὐγούστου, ἴθατε καὶ χτυπήσατε τὴν κάμαρά μου.

— Λουίζα, εἰμαι ἐγὼ!

Σὰς ἀνοῖξα τὴν πόρτα. Ἢ νύκτα ἦταν μεθυστικῆ. Ὅλα τὰ ἀρώματα τοῦ ἀνθισμένου πάρκου ἐλαμπαν στὸ δωμάτιο μου... Μ' ἀγκαλιάσατε... Ἐγεινι δική σας!... Ὅταν ἔμεινα μόνη, ἡ αὐγὴ ἐφώτισε τὴν μικρὴ κάμαρά μου. Τότε ἀνοῖξα τὰ μάτια μου καὶ ἐνόησα τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός μου.

— Εἰμαι δική τ' εἶ! εἶπα καὶ ἕνα ἀσῆημα τρόμου ἐγέμισε τὴν ψυχῆ μου.

Ἐπειτα ξαναφώναξα με φρίκη:

— Δὲν μπορὼ πειὰ νὰ γίνω γυναίκα του! Ποτέ! ποτέ!

Τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου ἔχανετο, ἔφευγε ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ὅ, Ἐκτωρ, πρῆπει νὰ με ἐννοήσατε καλά. Ὅτι με στιγμῆ δὲν ἀμφεβόλλα για τὴν τιμωρητὰ σας, καὶ εἰμαι βεβαία πὸς θὰ με ζητούσατε εἰς γάμον καὶ δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείπατε ποτέ. Αὐτὸ ὅμως ἐγὼ δὲν τὸ ἠθέλα. Ποτέ δὲν θὰ τὸ δεχόμου. Δὲν ἠθέλα νὰ εἰμαι για σὰς «ἐκείνη πού δὲν εἶνε ἀγνή σάν τῆς ἄλλες,» κα' ἄς εἶσατε σεις ἡ αἰτία τῆς συμφορῆς μου.

Ὅμολογῶ ὅτι ἡ ἀπόφασις μου ὄληρε ἀμετάκλητη. Φοβόμου πὸς μιὰ μέρα θὰ με περιφροῦσατε για τὴν ἀδυναμία μου. Τὶ νὰ ἔκαγα; Σὰς ἀγαποῦσα καὶ ἐνούτοις ἔπρεπε νὰ χωριστοῦμε για πάντα! Τότε ὁ Θεὸς με λυπήθηκα καὶ μου ἐπέπεσε μιὰ ἰδέα... Ἐτρέπε νὰ φύγω. Νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σας γιατί φροβόμου τὸν ἴδιο τῶν εἰατό μου. Ἐπῆρατε τὸ πρώτο σφάλμα για εἶνε καὶ τὸ τελευταῖο.

Γνωρίζετε τὴν συνέχεια, φίλε μου. Τὴν φυγῆ μου τὰ ξημερώματα, τὴν εἰσοδὸ μου στὸ μοναστήρι. Ὅλες ἡ προσπάθειες τῶν δικῶν μου, πού ὑπῆρξαν μάταιες...

Εἶμου, ἀποφασισμένη... Ἐπέραςε ἕνας χρόνος. Σήμερα ὅλα τελειῶσαν, τελειῶσαν για πάντα μεταξύ μας. Τίποτε δὲν μένει ἀπὸ τὴν Λουίζα σας. Ἄν με βλέπατε δὲν θὰ με ἀναγνωρίζατε, τόσο με ἄλλαξαν καὶ με κατέβησαν αὐτῆς ἡ δομιασῆς. Ἢ ζωῆ μου θὰ τελειοῦσῃ ἐδῶ, μελαγχολικὰ καὶ ἥρημα. Θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸ! νὰ σὰς δώσῃ τὴν ὠραία, ἀγνή καὶ καλὴ σύζυγο, πού ὄνειρευθηκα νὰ εἰμαι για σὰς. Σὰς ἀγαπῶ πάντα Ἐκτωρ, καὶ δὲν ἔχω κανέναν παράπονο ἐναντίον σας. Ὅταν θὰ με συλλογίζεσθε ἀργότερα, τὸν καιρὸ πού θὰ εἶσθε εὐτυχιμένους με τὴν γυναίκα σας καὶ τὰ παιδιὰ σας, δὲν θέλω νὰ ἔχετε καμμιὰ τύνη... Νὰ διατηρησετέμονο μιὰ τρυφερὰ ἀνάμνησι για κείνη πού σὰς ἔδωσε για πῆνα τὴν ψυχῆ τῆς πού δὲν σὰς ἀρνήθηκα τίποτε γιατί σὰς ἀγαποῦσε πολὺ, καὶ πού δὲν θέλησε νὰ γίνῃ γυναίκα σας γιατί σὰς ἐλάτρευε!...

Μαρσέλ Πρεβῶ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ὁ καπνὸς εἰσήχθη στὴν Γαλλία τὸ 1560 μ. Χ. Αἱ καρφίτσες ἐφευρέθησαν τὸ 1578 μ. Χ. τὸ τηλεσκόπιον δὲ τὸ 1593.

Αἱ περούκες ἐφευρέθησαν τὸ 1619 μ. Χ. ὁπῶς καὶ τὸ θερμομετρον.

Ἢ πρώτη ἐφημερὶς ἐξεδόθη στὴν Γαλλία τὸ 1631.

Τὸ τοσί εἰσήχθη στὴν Γαλλία τὸ 1636.

Τὸ βαρόμετρο ἐφευρέθη τὸ 1643.

Ὁ ἐμβολιασμὸς τέλους, καθιερώθη ἀπὸ τοῦ 1713.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἄνεχώρησεν εἰς Παρισίους ἡ Διευθύντρια τοῦ Ὑδατοσποῦ Σαλονιοῦ καλλιτέχνις κοδίστα κ. Βάσω Ἰατροῦ διὰ τὴν προμήθειαν διαφόρων εἰδῶν τοῦ ἐργαστασίου τῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκτυλοφόρησεν εἰς κομψὴν ἔκδοσιν τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Μ. Λιδωριτῆ Ἐ'Απ' τὴ Ζοῆ στὸ Ἔθνατο.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἔκαστον ἀντίτυπον τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὅποιον εἶχεν ἐξαντληθεῖ.

Μία νύκτα ἴθατε καὶ χτυπήσατε τὴν κάμαρά μου.